

УСТАВНИ СУД БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ

1163

Уставни суд Босне и Херцеговине у Великом вијећу, у предмету број **АП 3867/12**, рјешавајући апелацију **Назифа Каикчије**, на основу члана VI/3б) Устава Босне и Херцеговине, члана 57 став (2) тачка б), члана 59 ст. (1) и (2) и члана 62 став (1) Правила Уставног суда Босне и Херцеговине – Пречишћени текст ("Службени гласник Босне и Херцеговине" број 94/14), у саставу:

Мирсад Ђеман, председник
Мато Тадић, потпредседник
Златко М. Кнежевић, потпредседник
Валерија Галић, суткиња
Миодраг Симовић, судија
Сеада Палаврић, суткиња

на сједници одржаној 27. октобра 2015. године донио је

ОДЛУКУ О ДОПУСТИВОСТИ И МЕРИТУМУ

Усваја се апелација **Назифа Каикчије**.

Утврђује се повреда права на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Укида се Рјешење Кантоналног суда у Тузли број 33-0-Пр 021067 10 Пжп од 3. септембра 2012. године.

Предмет се враћа Кантоналном суду у Тузли, који је дужан да по хитном поступку донесе нову одлуку, у складу с чланом II/3е) Устава Босне и Херцеговине и чланом 6 став 1 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Налаже се Кантоналном суду у Тузли да, у складу с чланом 72 став (5) Правила Уставног суда Босне и Херцеговине, у року од три мјесеца од дана достављања

ове одлуке, обавијести Уставни суд Босне и Херцеговине о предузетим мјерама с циљем извршења ове одлуке.

Одлуку објавити у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", "Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине", "Службеном гласнику Републике Српске" и "Службеном гласнику Дистрикта Брчко Босне и Херцеговине".

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

I. Увод

1. Назиф Каикчија (у даљњем тексту: апелант) из Живиница, ког заступа Шехо Шехић, адвокат из Живиница, поднио је 6. новембра 2012. године апелацију Уставном суду Босне и Херцеговине (у даљњем тексту: Уставни суд) против Рјешења Кантоналног суда у Тузли (у даљњем тексту: Кантонални суд) број 33-0-Пр 021067 10 Пжп од 3. септембра 2012. године и Рјешења Општинског суда у Живиницама (у даљњем тексту: Општински суд) број 033-0-Пр-021067 10 Пр од 30. априла 2012. године.

II. Поступак пред Уставним судом

2. На основу члана 23 Правила Уставног суда, од Кантоналног суда, Општинског суда и Министарства унутрашњих послова Тузланског кантона, Полицијска станица Живинице (у даљњем тексту: ПС Живинице), затражено је 2. септембра 2015. године да доставе одговоре на апелацију.

3. Кантонални суд је доставио одговор на апелацију 14. септембра 2015. године. Општински суд и ПС Живинице нису доставили одговоре у остављеном року који је истекао 11. септембра 2015. године.

III. Чињенично стање

4. Чињенице предмета које произлазе из апелантових навода и докумената предочених Уставном суду могу да се сумирају на следећи начин.

5. Рјешењем Општинског суда број 033-0-Пр-021067 10 Пр од 30. априла 2012. године, донесеним у прекршајном поступку против апеланта и Ибрахима Бркића, апелант је проглашен одговорним да је 30. маја 2010. године, на начин прецизиран у изреци рјешења, починио прекршаје из члана 3 став 1 тачке 2 и 3 Закона о јавном реду и миру Тузланског кантона ("Службене новине Тузланског кантона" број 9/01, у даљњем тексту: Закон о јавном реду). Апеланту је за прекршај из члана 3 став 1 тачка 2 Закона о јавном реду изречена новчана казна у износу од 200,00 КМ, а за прекршај из члана 3 став 1 тачка 3 Закона о јавном реду новчана казна у износу од 100,00 КМ. На основу члана 13 став 2 Закона о прекршајима Федерације БиХ ("Службене новине ФБиХ" број 31/06, у даљњем тексту: Закон о прекршајима ФБиХ), апеланту је изречена јединствена новчана казна у укупном износу од 210,00 КМ, која се неће извршити ако апелант у року од шест мјесеци не почини нови прекршај. У образложењу рјешења наведено је да је ПС Живинице захтјевом за покретање прекршајног поступка од 10. јуна 2010. године апеланту ставила на терет да је починио прекршај из члана 3 став 1 тачке 2 и 3 Закона о јавном реду и миру, те да је апелант на усменом и јавном претресу одржаном 17. фебруара и 25. августа 2011. године негирао одговорност за прекршаје описане у захтјеву, тврдећи да их је починио у самоодбрани. Такође је наведено да је Општински суд у доказном поступку извршио увид у прекршајну пријаву, медицинску документацију и остале материјалне доказе, те саслушао свједоке Б. Н., С. Р. и Е. Б. Након анализе и оцјене свих изведених доказа, Општински суд је утврдио да су се у апелантовим радњама остварила обиљежја прекршаја из члана 3 став 1 тачке 2 и 3 Закона о јавном реду и миру, те је утврдио апелантову прекршајну одговорност прогласивши га кривим за наведене прекршаје за које му је и изрекао санкцију, новчану казну у укупном износу од 210,00 КМ, за коју је утврђено да се неће извршити ако апелант не почини нови прекршај.

6. Кантонални суд је Рјешењем број 33-0-Пр 021067 10 Пжп од 3. септембра 2012. године одбио апелантову жалбу као неосновану и потврдио првостепено рјешење. У образложењу рјешења Кантонални суд је истакао да је апелант поднио жалбу у којој је навео све жалбене разлоге, али да се у суштини жалио на изречену новчану казну, те да је истакао да је прекршај почињен 30. маја 2010. године, да је протекао рок од двије године, па је у том смислу истакао приговор застарје за вођење прекршајног поступка из чл. 29 и 31 ЗОПФБиХ, уз приједлог да се жалба уважи и поступак обустави. Кантонални суд је првостепено рјешење испитао у оном дијелу у ком се оно оспорава жалбом, те је с тим у вези закључио да је првостепени суд на утврђено чињенично стање правилно примијенио материјално право, јер су се у апелантовим радњама стекла сва обиљежја прекршаја за који му је изречена санкција. Наиме, Кантонални суд је закључио да су неосновани и апелантови жалбени наводи којима указује на то да је наступила застарјелост вођења прекршајног поступка јер је само вођење прекршајног поступка прекинуло ток застарјелости поступка. Имајући у виду наведено, Кантонални суд је, у складу с одредбом члана 66, а у вези с одредбом члана 67 Закона о прекршајима, одлучио као у изреци рјешења.

IV. Апелација

а) Наводи из апелације

7. Апелант сматра да су му оспореним рјешењима повријеђени право на правично суђење и право на имовину

из члана II/3е) и к) Устава Босне и Херцеговине, члана 6 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљњем тексту: Европска конвенција) и члана 1 Протокола број 1 уз Европску конвенцију. У суштини, апелантови наводи свде се на повреду материјалноправних одредби Закона о прекршајима ФБиХ, којима је прописана застарјелост покретања и вођења прекршајног поступка. С тим у вези, апелант је указао на одредбе члана 31 став 3 наведеног закона, којима је прописана апсолутна застарјелост вођења прекршајног поступка. С обзиром на те материјалноправне одредбе и вријеме наводног почињења прекршаја, а то је 30. мај 2010. године, према апелантовом мишљењу, произлази да је прије доношења одлуке Кантоналног суда од 3. септембра 2012. године наступила апсолутна застарјелост прекршајног поступка. Стога, апелант сматра да је рјешење Кантоналног суда незаконито, те је предложио да се укине.

б) Одговор на апелацију

8. Кантонални суд је навео да у цијелости остаје при наводима и ставовима изнесеним у рјешењу које је донесено уз правилну примјену материјалног права. Кантонални суд сматра да апелантови наводи нису основани, нити да су прекршена апелантова права на која указује апелацијом.

V. Релевантни прописи

9. **Закон о јавном реду и миру Тузланског кантона** ("Службене новине Тузланског кантона" бр. 9/01, 11/01, 11/07 и 14/11) у релевантном дијелу гласи:

Члан 3. став 1. тачке 2. и 3.

Прекршај јавног реда и мира чини:

2. ко на јавном мјесту нарушава јавни ред и мир учествовањем у тучи, злостављањем или физичким нападом на другог или ко изазове тучу, односно злостављање или физички напад на другог;

3. ко на јавном мјесту нарушава јавни ред и мир нарочито дрским понашањем, грубим вријеђањем другог лица или другим безобзирним понашањем угрожава сигурност грађана или изазива осјећање физичке угрожености, узнемирености или негодовање грађана.

Члан 7. тачка 2.

Учиницац ће се казнити:

2. за прекршај из члана 3. став 1. тач. од 2. до 7. и од 9. до 11. овог Закона новчаном казном од 100 до 1.000 КМ.

10. **Закон о прекршајима ФБиХ** ("Службене новине Федерације БиХ" број 31/06) у релевантном дијелу гласи:

Члан 13.

Стицај

Уколико окривљени, једном или са више радњи, почини више прекршаја, новчана казна ће бити утврђена за сваки поједини прекршај, а онда ће се изрећи јединствена новчана казна на основу тако утврђених новчаних казни.

Изречена јединствена новчана казна из става 1. овог члана, мора бити већа од сваке поједине утврђене новчане казне, али не смије прећи збир утврђених новчаних казни.

Члан 29. став 1.

Застарјелост покретања и вођења поступка

Прекршајни поступак не може се покренути ни водити за:

1) прекршаје за које је прописана новчана казна у износу до 3.000,00 КМ кад истекне једна година од дана када је прекршај извршен;

2) прекршаје за које је прописана новчана казна у износу већем од 3.000,00 КМ када истекну двије године од дана када је прекршај извршен;

Члан 31.**Ток и прекид застарјелости**

1) Застарјелост за покретање и вођење прекршајног поступка почиње од дана када је прекршај извршен, а застарјелост за извршење казне, односно заштитне мјере од дана правоснажности рјешења којим је казна, односно заштитна мјера изречена.

2) Застарјелост се прекида сваком радњом овлашћеног органа за поступак односно за извршење, предузетом ради гоњења извршиоца прекршаја, односно извршења казне и заштитне мјере.

3) Сваким прекидом застаријевање почиње поново тећи, али без обзира на прекиде, застарјелост у сваком случају настаје када протекне два пута онолико времена колико је предвиђено у чл. 29. и 30. овог Закона.

Члан 63.**Повреда материјалног прописа о прекршају**

Повреда материјалног прописа о прекршају постоји ако је тај пропис повријеђен с обзиром на то да ли:

[...]

3. је наступила застарјелост покретања и вођења прекршајног поступка, или је ствар већ правоснажно ријешена; [...]

VI. Допустивост

11. У складу с чланом VI/36) Устава Босне и Херцеговине, Уставни суд има и апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом Уставу, када она постану предмет спора због пресуде било ког суда у Босни и Херцеговини.

12. У складу с чланом 18 став (1) Правила Уставног суда, Уставни суд може да разматра апелацију само ако су против пресуде, односно одлуке која се њоме оспорава, исцрпљени сви дјелотворни правни лијекови могући према закону и ако се поднесе у року од 60 дана од дана када је подносилац апелације примио одлуку о последњем дјелотворном правном лијеку који је користио.

13. У конкретном случају предмет оспоравања апелацијом је Рјешење Кантоналног суда број 33-0-Пр 021067 10 Пжп од 3. септембра 2012. године, против ког нема других дјелотворних правних лијекова могућих према закону. Затим, оспорено рјешење апелант је примио 15. септембра 2012. године, а апелација је поднесена 6. новембра 2012. године, тј. у року од 60 дана, како је прописано чланом 18 став (1) Правила Уставног суда. Коначно, апелација испуњава и услове из члана 18 ст. (3) и (4) Правила Уставног суда јер не постоји неки формални разлог због ког апелација није допуштена, нити је очигледно (*prima facie*) неоснована.

14. Имајући у виду одредбе члана VI/36) Устава Босне и Херцеговине, члана 18 ст. (1), (3) и (4) Правила Уставног суда, Уставни суд је утврдио да апелација испуњава услове у погледу допуштивости.

VII. Меритум

15. Апелант оспорава наведена рјешења тврдећи да су му тим рјешењима повријеђена права из члана II/3е) и к) Устава Босне и Херцеговине, члана 6 Европске конвенције и члана 1 Протокола број 1 уз Европску конвенцију.

Право на правично суђење

16. Члан II/3 Устава Босне и Херцеговине у релевантном дијелу гласи:

Сва лица на територији Босне и Херцеговине уживају људска права и основне слободе из става 2 овог члана, а она обухватају:

е) Право на правичан поступак у грађанским и кривичним стварима и друга права у вези с кривичним поступком.

17. Члан 6 Европске конвенције у релевантном дијелу гласи:

1. Приликом утврђивања грађанских права и обавеза или основаности било какве кривичне оптужбе против њега, свако има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним, законом установљеним судом. [...]

18. Уставни суд, прије свега, указује на то да се у конкретном случају ради о прекршајном поступку, те да се, с тим у вези, поставља питање примјенљивости члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 Европске конвенције, односно питање да ли се ради о *кривичној* оптужби против апеланта, у смислу члана 6 Европске конвенције. Оцјена да ли је нека оптужба *кривична* у смислу значења из члана 6 Европске конвенције даје се на основу следећих критеријума: класифицирање према законодавству, природа прекршаја и природа и строгост казне, који не морају бити кумулативно испуњени. Природа прекршаја укључује два поткритеријума: обим прекршене норме и сврху казне, који морају бити кумулативно испуњени да би се радило о *кривичној* оптужби. Полазећи од до сада усвојене праксе, као и наведених критеријума, Уставни суд закључује да се у конкретном случају, с обзиром на обим прекршене норме и сврху санкције, ради о *кривичној* оптужби, односно да је члан 6 Европске конвенције у конкретном случају примјенљив (види Уставни суд, Одлука број АП 2255/05 од 16. јануара 2007. године, објављена у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине" број 38/07, тачке 21 и 22).

19. У конкретном случају апелант сматра да није имао правично суђење јер су редовни судови у поступку рјешавања прекршајне пријаве која је против њега покренута били дужни да поступе у складу с одредбама чл. 29 и 31 важећег Закона о прекршајима ФБиХ и предметни поступак, због наступања застарјевођења поступка, обуставити по службеној дужности.

20. Уставни суд наглашава да је у својим бројним одлукама разматрао слична правна питања у вези са застарјелошћу вођења прекршајног поступка (види Уставни суд, одлуке о допуштивости и меритуму бр. АП 3317/09 од 19. јула 2012. године, АП 3672/09 од 13. новембра 2012. године и АП 1729/10 од 12. јуна 2013. године, доступне на интернетској страници Уставног суда www.ustavnisud.ba). Уставни суд је у тим предметима утврдио повреду права на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције у ситуацији када је Кантонални суд произвољно примијенио позитивноправне прописе, конкретно одредбе којима су регулисани застарјелост покретања и вођења прекршајног поступка, те ток и прекид застарјелости, укључујући и одредбе о апсолутној застари. Апелант у апелацији указује на погрешну примјену одредби Закона о прекршајима ФБиХ које се, такође, односе на застарјелост покретања и вођења прекршајног поступка.

21. С тим у вези, Уставни суд указује на то да је у већ цитираној Одлуци број АП 3672/09 од 13. новембра 2012. године (види Уставни суд, Одлука о допуштивости и меритуму, објављена у "Службеном гласнику БиХ" број 101/12 од 18. децембра 2012. године) разматрао идентично чињенично и правно питање, па се умјесто посебног образложења ове одлуке у погледу апелантових жалбених навода Уставни суд позива на образложење и разлоге наведене у тој одлуци. Наиме, у наведеној одлуци Уставни

суд је нагласио: "Одредбом члана 29. Закона о прекршајима ФБиХ утврђена је застарјелост покретања и вођења поступка и наведено да се прекршајни поступак не може покренути ни водити за прекршаје за које је прописана новчана казна у износу до 3.000,00 КМ кад прође једна година од дана када је прекршај извршен". Такође је наглашено да су у одредби члана 31 истог закона утврђени ток и прекид застарјелости, па је тако прецизирано да застарјелост за покретање и вођење прекршајног поступка почиње од дана када је прекршај извршен, а застарјелост за извршење казне, односно заштитне мјере од дана правоснажности рјешења којим је казна, односно заштитна мјера изречена. Прописано је и да се застарјелост прекида сваком радњом органа овлашћеног за поступак, односно за извршење, предузетом ради гоњења извршиоца прекршаја, односно извршења казне и заштитне мјере.

22. С обзиром на садржај наведених одредби, те доводећи их у везу с конкретним предметом, Уставни суд сматра да је Кантонални суд, без обзира на то што је апелант у жалби указао на обуставу поступка и на застарјелост, како је наведено у одговору на апелацију, морао пазити на застарјелост поступка предвиђену одредбама чл. 29 и 31 Закона о прекршајима ФБиХ. Имајући у виду констатацију у погледу обима прекршајне норме и сврхе санкције, те да се, сходно томе, у конкретном случају ради о *кривичној* оптужби против апеланта, Уставни суд подсјећа на свој став (види, *mutatis mutandis*, Уставни суд, Одлука број АП 806/08 од 23. септембра 2011. године, став 43), према ком другостепени суд испитује пресуду у оном дијелу у ком се оспорава жалбом, али мора увијек, по службеној дужности, испитати да ли је на штету оптуженог повријеђен кривични закон, а повреда кривичног закона постоји ако постоје околности које искључују кривично гоњење, а нарочито да ли је наступила застарјелост кривичног гоњења. Иако је у наведеном предмету Уставни суд разматрао одлуке редовних судова донесене у кривичном поступку, Уставни суд сматра да се наведени ставови, с обзиром на стипулацију и садржај Закона о прекршајима (у контексту сличног садржаја одредби члана 313 Закона о кривичном поступку и члана 63 Закона о прекршајима), могу аналогно примјенити и на предметни прекршајни поступак.

23. Доводећи наведене ставове у везу с чињеницама конкретне предмета, Уставни суд запажа да је у конкретном случају прекршај почињен 30. маја 2010. године, да је првостепено рјешење донесено 30. априла 2012. године, на које је апелант изјавио жалбу због повреде материјалног прописа указујући на примјену одредби о обустави поступка, а да је поводом жалбе другостепени суд донио рјешење од 3. септембра 2012. године. Слиједи да је од почињења прекршаја до доношења одлуке Кантоналног суда о жалби протекло више од двије године. С обзиром на то да је за прекршаје за које је апелант проглашен кривим из члана 3 став 1 тачке 2 и 3 Закона о јавном реду и миру Тузланског кантона забрањена казна од 100 КМ до 1.000 КМ, очигледно је да је у околностима конкретне случаја, имајући у виду одредбу члана 31 став 3 Закона о прекршајима ФБиХ, којом је прописано да, без обзира на прекиде, застарјелост у сваком случају настаје када протекне два пута онолико времена колико је предвиђено у чл. 29 и 30 тог Закона, у вези с чланом 29 став 1 тачка 1 Закона о прекршајима ФБиХ, наступила апсолутна застарјелост вођења предметног прекршајног поступка. Због тога, Уставни суд сматра да је апелација основана, нарочито имајући у виду да је апелант у жалби

експлицитно указао на застарјелост вођења прекршајног поступка.

24. Имајући у виду наведено, те подржавајући сопствену праксу (*ibid.*, АП 3672/09), Уставни суд сматра да се разлози наведени у тој одлуци у цијелости односе и на ову одлуку, те је због истих разлога закључио да се начин на који је Кантонални суд тумачио позитивноправне прописе може сматрати произвољним и да представља кршење апелантовог права на правичан поступак.

25. Имајући у виду наведене разлоге, Уставни суд закључује да је Кантонални суд произвољном примјеном позитивноправних прописа прекршио апелантово право на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције.

Остали наводи

26. С обзиром на закључке о повреди права из члана 6 став 1 Европске конвенције, Уставни суд сматра да нема потребе да посебно испитује и наводе о повреди права на имовину из члана II/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1 Протокола број 1 уз Европску конвенцију.

VIII. Закључак

27. Уставни суд закључује да постоји кршење апелантовог права на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције због произвољне примјене важећег Закона о прекршајима ФБиХ којим је регулисан институт застаре покретања и вођења прекршајног поступка.

28. На основу члана 59 ст. (1) и (2) и члана 62 став (1) Правила Уставног суда, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву ове одлуке.

29. Према члану VI/5 Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Предсједник
Уставног суда Босне и Херцеговине
Мирсад Ћеман, с. р.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine u Velikom vijeću, u predmetu broj AP 3867/12, rješavajući apelaciju **Nazifa Kaikčije**, na osnovu člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 57. stav (2) tačka b), člana 59. st. (1) i (2) i člana 62. stav (1) Pravila Ustavnog suda Bosne i Hercegovine – Prečišćeni tekst ("Službeni glasnik Bosne i Hercegovine" broj 94/14), u sastavu:

Mirsad Ćeman, predsjednik
Mato Tadić, potpredsjednik
Zlatko M. Knežević, potpredsjednik
Valerija Galić, sutkinja
Miodrag Simović, sudija
Seada Palavrić, sutkinja
na sjednici održanoj 27. oktobra 2015. godine donio je

ODLUKU O DOPUSTIVOSTI I MERITUMU

Usvaja se apelacija **Nazifa Kaikčije**.

Utvrđuje se povreda prava na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda.

Ukida se Rješenje Kantonalnog suda u Tuzli broj 33-0-Pr 021067 10 Pžp od 3. septembra 2012. godine.

Predmet se vraća Kantonalnom sudu u Tuzli, koji je dužan da po hitnom postupku donese novu odluku, u skladu s članom II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i članom 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda.

Nalaže se Kantonalnom sudu u Tuzli da, u skladu s članom 72. stav (5) Pravila Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, u roku od tri mjeseca od dana dostavljanja ove odluke, obavijesti Ustavni sud Bosne i Hercegovine o preduzetim mjerama s ciljem izvršenja ove odluke.

Odluku objaviti u "Službenom glasniku Bosne i Hercegovine", "Službenim novinama Federacije Bosne i Hercegovine", "Službenom glasniku Republike Srpske" i "Službenom glasniku Distrikta Brčko Bosne i Hercegovine".

OBRAZLOŽENJE

I. Uvod

1. Naziv Kaikčija (u daljnjem tekstu: apelant) iz Živinica, kojeg zastupa Šeho Šehić, advokat iz Živinica, podnio je 6. novembra 2012. godine apelaciju Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ustavni sud) protiv Rješenja Kantonalnog suda u Tuzli (u daljnjem tekstu: Kantonalni sud) broj 33-0-Pr 021067 10 Pžp od 3. septembra 2012. godine i Rješenja Općinskog suda u Živinicama (u daljnjem tekstu: Općinski sud) broj 033-0-Pr-021067 10 Pr od 30. aprila 2012. godine.

II. Postupak pred Ustavnim sudom

2. Na osnovu člana 23. Pravila Ustavnog suda, od Kantonalnog suda, Općinskog suda i Ministarstva unutrašnjih poslova Tuzlanskog kantona, Policijska stanica Živinice (u daljnjem tekstu: PS Živinice), zatraženo je 2. septembra 2015. godine da dostave odgovore na apelaciju.

3. Kantonalni sud je dostavio odgovor na apelaciju 14. septembra 2015. godine. Općinski sud i PS Živinice nisu dostavili odgovore u ostavljenom roku koji je istekao 11. septembra 2015. godine.

III. Činjenično stanje

4. Činjenice predmeta koje proizlaze iz apelantovih navoda i dokumenata predloženih Ustavnom sudu mogu se sumirati na sljedeći način.

5. Rješenjem Općinskog suda broj 033-0-Pr-021067 10 Pr od 30. aprila 2012. godine, donesenim u prekršajnom postupku protiv apelanta i Ibrahima Brkića, apelant je proglašen odgovornim da je 30. maja 2010. godine, na način preciziran u izreci rješenja, počinio prekršaje iz člana 3. stav 1. tačke 2. i 3. Zakona o javnom redu i miru Tuzlanskog kantona ("Službene novine Tuzlanskog kantona" broj 9/01, u daljnjem tekstu: Zakon o javnom redu). Apelantu je za prekršaj iz člana 3. stav 1. tačka 2. Zakona o javnom redu izrečena novčana kazna u iznosu od 200,00 KM, a za prekršaj iz člana 3. stav 1. tačka 3. Zakona o javnom redu novčana kazna u iznosu od 100,00 KM. Na osnovu člana 13. stav 2. Zakona o prekršajima Federacije BiH ("Službene novine FBiH" broj 31/06, u daljnjem tekstu: Zakon o prekršajima FBiH), apelantu je izrečena jedinstvena novčana kazna u ukupnom iznosu od 210,00 KM, koja se neće izvršiti ako apelant u roku od šest mjeseci ne počinii novi prekršaj. U obrazloženju rješenja navedeno je da je PS Živinice zahtjevom za pokretanje prekršajnog postupka od 10. juna 2010. godine apelantu stavila na teret počinjenje prekršaja iz člana 3. stav 1. tačke 2. i 3. Zakona o javnom redu i miru, te da je apelant na usmenom i javnom pretresu održanom 17. februara i 25. augusta 2011. godine negirao odgovornost za prekršaje opisane u zahtjevu, tvrdeći da ih je počinio u samoodbrani. Također je navedeno da je Općinski sud u dokaznom postupku izvršio uvid u prekršajnu prijavu, medicinsku dokumentaciju i ostale materijalne dokaze, te saslušao svjedoke B. N., S. R. i E. B. Nakon analize i ocjene svih izvedenih dokaza, Općinski sud je utvrdio da su se u apelantovim radnjama ostvarila obilježja prekršaja iz člana 3. stav 1. tačke 2. i 3. Zakona o javnom redu i miru, te je utvrdio

apelantovu prekršajnu odgovornost proglašivši ga krivim za navedene prekršaje za koje mu je i izrekao sankciju, novčanu kaznu u ukupnom iznosu od 210,00 KM, za koju je utvrđeno da se neće izvršiti ako apelant ne počinii novi prekršaj.

6. Kantonalni sud je Rješenjem broj 33-0-Pr 021067 10 Pžp od 3. septembra 2012. godine odbio apelantovu žalbu kao neosnovanu i potvrdio prvostepeno rješenje. U obrazloženju rješenja Kantonalni sud je istakao da je apelant podnio žalbu u kojoj je naveo sve žalbene razloge, ali da se u suštini žalio na izrečenu novčanu kaznu, te da je istakao da je prekršaj počinjen 30. maja 2010. godine, da je protekao rok od dvije godine, pa je u tom smislu istakao prigovor zastare za vođenje prekršajnog postupka iz čl. 29. i 31. ZOPFBiH, uz prijedlog da se žalba uvaži i postupak obustavi. Kantonalni sud je prvostepeno rješenje ispitao u onom dijelu u kojem se ono osporava žalbom, te je s tim u vezi zaključio da je prvostepeni sud na utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo, jer su se u apelantovim radnjama stekla sva obilježja prekršaja za koji mu je izrečena sankcija. Naime, Kantonalni sud je zaključio da su neosnovani i apelantovi žalbeni navodi kojima ukazuje na to da je nastupila zastara vođenja prekršajnog postupka jer je samo vođenje prekršajnog postupka prekinulo tok zastarjelosti postupka. Imajući u vidu navedeno, Kantonalni sud je, u skladu s odredbom člana 66, a u vezi s odredbom člana 67. Zakona o prekršajima, odlučio kao u izreci rješenja.

IV. Apelacija

a) Navodi iz apelacije

7. Apelant smatra da su mu osporenim rješenjima povrijeđeni pravo na pravično suđenje i pravo na imovinu iz člana II/3.e) i k) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 6. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljnjem tekstu: Evropska konvencija) i člana 1. Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju. U suštini, apelantovi navodi svode se na povredu materijalno-pravnih odredaba Zakona o prekršajima FBiH, kojima je propisana zastarjelost pokretanja i vođenja prekršajnog postupka. S tim u vezi, apelant je ukazao na odredbe člana 31. stav 3. navedenog zakona, kojima je propisana apsolutna zastarjelost vođenja prekršajnog postupka. S obzirom na te materijalno-pravne odredbe i vrijeme navodnog počinjenja prekršaja, a to je 30. maj 2010. godine, prema apelantovom mišljenju, proizlazi da je prije donošenja odluke Kantonalnog suda od 3. septembra 2012. godine nastupila apsolutna zastarjelost prekršajnog postupka. Stoga, apelant smatra da je rješenje Kantonalnog suda nezakonito, te je predložio da se ukine.

b) Odgovor na apelaciju

8. Kantonalni sud je naveo da u cijelosti ostaje pri navodima i stavovima iznesenim u rješenju koje je doneseno uz pravilnu primjenu materijalnog prava. Kantonalni sud smatra da apelantovi navodi nisu osnovani, niti da su prekršena apelantova prava na koja ukazuje apelacijom.

V. Relevantni propisi

9. Zakon o javnom redu i miru Tuzlanskog kantona ("Službene novine Tuzlanskog kantona" br. 9/01, 11/01, 11/07 i 14/11) u relevantnom dijelu glasi:

Član 3. stav 1. tačke 2. i 3.

Prekršaj javnog reda i mira čini:

2. ko na javnom mjestu narušava javni red i mir učestvovanjem u tuči, zlostavljanjem ili fizičkim napadom na drugog ili ko izazove tuču, odnosno zlostavljanje ili fizički napad na drugog;

3. ko na javnom mjestu narušava javni red i mir naročito drskim ponašanjem, grubim vrijeđanjem drugog lica ili drugim bezobzirnim ponašanjem ugrožava sigurnost građana ili izaziva

osjećanje fizičke ugroženosti, uznemirenosti ili negotovanje građana.

Član 7. tačka 2.

Učinitelj će se kazniti:

2. za prekršaj iz člana 3. stav 1. tač. od 2. do 7. i od 9. do 11. ovog Zakona novčanom kaznom od 100 do 1.000 KM.

10. **Zakon o prekršajima FBiH** ("Službene novine Federacije BiH" broj 31/06) u relevantnom dijelu glasi:

Član 13.

Sticaj

Ukoliko okrivljeni, jednom ili sa više radnji, počini više prekršaja novčana kazna utvrdit će se za svaki pojedini prekršaj, a onda će se izreći jedinstvena novčana kazna na osnovu tako utvrđenih novčanih kazni.

Izrečena jedinstvena novčana kazna iz stava 1. ovog člana mora biti veća od svake pojedine utvrđene novčane kazne, ali ne smije preći zbir utvrđenih novčanih kazni.

Član 29. stav 1.

Zastarjelost pokretanja i vođenja postupka

Prekršajni postupak ne može se pokrenuti ni voditi za:

1) prekršaje za koje je propisana novčana kazna u iznosu do 3.000,00 KM kad prođe jedna godina od dana kada je prekršaj izvršen;

2) prekršaje za koje je propisana novčana kazna u iznosu većem od 3.000,00 KM kad prođu dvije godine od dana kada je prekršaj izvršen;

Član 31.

Tok i prekid zastarjelosti

1) Zastarjelost za pokretanje i vođenje prekršajnog postupka počinje od dana kada je prekršaj izvršen, a zastarjelost za izvršenje kazne, odnosno zaštitne mjere od dana pravomoćnosti rješenja kojim je kazna, odnosno zaštitna mjera izrečena.

2) Zastarjelost se prekida svakom radnjom ovlaštenog organa za postupak, odnosno za izvršenje preduzetom radi gonjenja izvršioца prekršaja, odnosno izvršenja kazne i zaštitne mjere.

3) Svakim prekidom zastarijevanje počinje ponovo teći, ali bez obzira na prekide zastarjelost u svakom slučaju nastaje kada protekne dva puta onoliko vremena koliko je predviđeno u čl. 29. i 30. ovog Zakona.

Član 63.

Povreda materijalnog propisa o prekršaju

Povreda materijalnog propisa o prekršaju postoji ako je taj propis povrijeđen, s obzirom na to da li:

[...]

3. nastupa zastarjelost pokretanja i vođenja prekršajnog postupka, ili je stvar već pravomoćno riješena; [...]

VI. Dopustivost

11. U skladu s članom VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, Ustavni sud, također, ima apelacionu nadležnost u pitanjima koja su sadržana u ovom Ustavu, kada ona postanu predmet spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini.

12. U skladu s članom 18. stav (1) Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud može razmatrati apelaciju samo ako su protiv presude, odnosno odluke koja se njome osporava, iscrpljeni svi djelotvorni pravni lijekovi mogući prema zakonu i ako se podnese u roku od 60 dana od dana kada je podnosilac apelacije primio odluku o posljednjem djelotvornom pravnom lijeku koji je koristio.

13. U konkretnom slučaju predmet osporavanja apelacijom je Rješenje Kantonalnog suda broj 33-0-Pr 021067 10 Pžp od 3. septembra 2012. godine, protiv kojeg nema drugih

djelotvornih pravnih lijekova mogućih prema zakonu. Zatim, osporeno rješenje apelant je primio 15. septembra 2012. godine, a apelacija je podnesena 6. novembra 2012. godine, tj. u roku od 60 dana, kako je propisano članom 18. stav (1) Pravila Ustavnog suda. Konačno, apelacija ispunjava i uvjete iz člana 18. st. (3) i (4) Pravila Ustavnog suda jer ne postoji neki formalni razlog zbog kojeg apelacija nije dopustiva, niti je očigledno (*prima facie*) neosnovana.

14. Imajući u vidu odredbe člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 18. st. (1), (3) i (4) Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud je utvrdio da apelacija ispunjava uvjete u pogledu dopustivosti.

VII. Meritum

15. Apelant osporava navedena rješenja tvrdeći da su mu tim rješenjima povrijeđena prava iz člana II/3.e) i k) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 6. Evropske konvencije i člana 1. Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju.

Pravo na pravično suđenje

16. Član II/3. Ustava Bosne i Hercegovine u relevantnom dijelu glasi:

Sva lica na teritoriji Bosne i Hercegovine uživaju ljudska prava i slobode iz stava 2. ovog člana, što uključuje:

e) *Pravo na pravično saslušanje u građanskim i krivičnim stvarima i druga prava u vezi sa krivičnim postupkom.*

17. Član 6. Evropske konvencije u relevantnom dijelu glasi:

1. *Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza ili osnovanosti bilo kakve krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim, zakonom ustanovljenim sudom. [...]*

18. Ustavni sud, prije svega, ukazuje na to da se u konkretnom slučaju radi o prekršajnom postupku, te da se, s tim u vezi, postavlja pitanje primjenjivosti člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. Evropske konvencije, odnosno pitanje da li se radi o *krivičnoj* optužbi protiv apelanta, u smislu člana 6. Evropske konvencije. Ocjena da li je neka optužba *krivična* u smislu značenja iz člana 6. Evropske konvencije daje se na osnovu sljedećih kriterija: klasifikiranje prema zakonodavstvu, priroda prekršaja i priroda i strogost kazne, koji ne moraju biti kumulativno ispunjeni. Priroda prekršaja uključuje dva potkriterija: obim prekršene norme i svrhu kazne, koji moraju biti kumulativno ispunjeni da bi se radilo o *krivičnoj* optužbi. Polazeći od do sada usvojene prakse, kao i navedenih kriterija, Ustavni sud zaključuje da se u konkretnom slučaju, s obzirom na obim prekršene norme i svrhu sankcije, radi o *krivičnoj* optužbi, odnosno da je član 6. Evropske konvencije u konkretnom slučaju primjenjiv (vidi Ustavni sud, Odluka broj AP 2255/05 od 16. januara 2007. godine, objavljena u "Službenom glasniku Bosne i Hercegovine" broj 38/07, tačke 21. i 22).

19. U konkretnom slučaju apelant smatra da nije imao pravično suđenje jer su redovni sudovi u postupku rješavanja prekršajne prijave koja je protiv njega pokrenuta bili dužni postupiti u skladu s odredbama čl. 29. i 31. važećeg Zakona o prekršajima FBiH i predmetni postupak, zbog nastupanja zastare vođenja postupka, obustaviti po službenoj dužnosti.

20. Ustavni sud naglašava da je u svojim brojnim odlukama razmatrao slična pravna pitanja u vezi sa zastarjelošću vođenja prekršajnog postupka (vidi Ustavni sud, odluke o dopustivosti i meritumu br. AP 3317/09 od 19. jula 2012. godine, AP 3672/09 od 13. novembra 2012. godine i AP 1729/10 od 12. juna 2013. godine, dostupne na internetskoj stranici Ustavnog suda www.ustavnisud.ba). Ustavni sud je u tim predmetima utvrdio povredu prava na pravično suđenje iz

člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije u situaciji kada je Kantonalni sud proizvoljno primijenio pozitivnopravne propise, konkretno odredbe kojima su regulirani zastarjelost pokretanja i vođenja prekršajnog postupka, te tok i prekid zastarjelosti, uključujući i odredbe o apsolutnoj zastari. Apelant u apelaciji ukazuje na pogrešnu primjenu odredaba Zakona o prekršajima FBiH koje se, također, odnose na zastarjelost pokretanja i vođenja prekršajnog postupka.

21. S tim u vezi, Ustavni sud ukazuje na to da je u već citiranoj Odluci broj AP 3672/09 od 13. novembra 2012. godine (vidi Ustavni sud, Odluka o dopustivosti i meritumu, objavljena u "Službenom glasniku BiH" broj 101/12 od 18. decembra 2012. godine) razmatrao identično činjenično i pravno pitanje, pa se umjesto posebnog obrazloženja ove odluke u pogledu apelantovih žalbenih navoda Ustavni sud poziva na obrazloženje i razloge navedene u toj odluci. Naime, u navedenoj odluci Ustavni sud je naglasio: "Odredbom člana 29. Zakona o prekršajima FBiH utvrđena je zastarjelost pokretanja i vođenja postupka i navedeno da se prekršajni postupak ne može pokrenuti ni voditi za prekršaje za koje je propisana novčana kazna u iznosu do 3.000,00 KM kad prođe jedna godina od dana kada je prekršaj izvršen". Također je naglašeno da su u odredbi člana 31. istog zakona utvrđeni tok i prekid zastarjelosti, pa je tako precizirano da zastarjelost za pokretanje i vođenje prekršajnog postupka počinje od dana kada je prekršaj izvršen, a zastarjelost za izvršenje kazne, odnosno zaštitne mjere od dana pravosnažnosti rješenja kojim je kazna, odnosno zaštitna mjera izrečena. Propisano je i da se zastarjelost prekida svakom radnjom organa ovlaštenog za postupak, odnosno za izvršenje, preduzetom radi gonjenja izvršioca prekršaja, odnosno izvršenja kazne i zaštitne mjere.

22. S obzirom na sadržaj navedenih odredaba, te dovodeći ih u vezu s konkretnim predmetom, Ustavni sud smatra da je Kantonalni sud, bez obzira na to što je apelant u žalbi ukazao na obustavu postupka i na zastarjelost, kako je navedeno u odgovoru na apelaciju, morao paziti na zastaru postupka predviđenu odredbama čl. 29. i 31. Zakona o prekršajima FBiH. Imajući u vidu konstataciju u pogledu obima prekršajne norme i svrhe sankcije, te da se, shodno tome, u konkretnom slučaju radi o *krivičnoj* optužbi protiv apelanta, Ustavni sud podsjeća na svoj stav (vidi, *mutatis mutandis*, Ustavni sud, Odluka broj AP 806/08 od 23. septembra 2011. godine, stav 43), prema kojem drugostepeni sud ispituje presudu u onom dijelu u kojem se osporava žalbom, ali mora uvijek, po službenoj dužnosti, ispitati da li je na štetu optuženog povrijeđen krivični zakon, a povreda krivičnog zakona postoji ako postoje okolnosti koje isključuju krivično gonjenje, a naročito da li je nastupila zastarjelost krivičnog gonjenja. Iako je u navedenom predmetu Ustavni sud razmatrao odluke redovnih sudova donesene u krivičnom postupku, Ustavni sud smatra da se navedeni stavovi, s obzirom na stipulaciju i sadržaj Zakona o prekršajima (u kontekstu sličnog sadržaja odredaba člana 313. Zakona o krivičnom postupku i člana 63. Zakona o prekršajima), mogu analogno primijeniti i na predmetni prekršajni postupak.

23. Dovodeći navedene stavove u vezu s činjenicama konkretnog predmeta, Ustavni sud zapaža da je u konkretnom slučaju prekršaj počinjen 30. maja 2010. godine, da je prvostepeno rješenje doneseno 30. aprila 2012. godine, na koje je apelant izjavio žalbu zbog povrede materijalnog propisa ukazujući na primjenu odredaba o obustavi postupka, a da je povodom žalbe drugostepeni sud donio rješenje od 3. septembra 2012. godine. Slijedi da je od počinjenja prekršaja do donošenja odluke Kantonalnog suda o žalbi proteklo više od dvije godine. S obzirom na to da je za prekršaje za koje je apelant proglašen krivim iz člana 3. stav 1. tačke 2. i 3. Zakona

o javnom redu i miru Tuzlanskog kantona zapriječena kazna od 100 KM do 1.000 KM, očigledno je da je u okolnostima konkretnog slučaja, imajući u vidu odredbu člana 31. stav 3. Zakona o prekršajima FBiH, kojom je propisano da, bez obzira na prekide, zastarjelost u svakom slučaju nastaje kada protekne dva puta onoliko vremena koliko je predviđeno u čl. 29. i 30. tog Zakona, u vezi s članom 29. stav 1. tačka 1. Zakona o prekršajima FBiH, nastupila apsolutna zastara vođenja predmetnog prekršajnog postupka. Zbog toga, Ustavni sud smatra da je apelacija osnovana, naročito imajući u vidu da je apelant u žalbi eksplicitno ukazao na zastarjelost vođenja prekršajnog postupka.

24. Imajući u vidu navedeno, te podržavajući vlastitu praksu (*ibid.*, AP 3672/09), Ustavni sud smatra da se razlozi navedeni u toj odluci u cijelosti odnose i na ovu odluku, te je zbog istih razloga zaključio da se način na koji je Kantonalni sud tumačio pozitivnopravne propise može smatrati proizvoljnim i da predstavlja kršenje apelantovog prava na pravičan postupak.

25. Imajući u vidu navedene razloge, Ustavni sud zaključuje da je Kantonalni sud proizvoljnom primjenom pozitivnopravnih propisa prekršio apelantovo pravo na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije.

Ostali navodi

26. S obzirom na zaključke o povredi prava iz člana 6. stav 1. Evropske konvencije, Ustavni sud smatra da nema potrebe da posebno ispituje i navode o povredi prava na imovinu iz člana II/3.k) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 1. Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju.

VIII. Zaključak

27. Ustavni sud zaključuje da postoji kršenje apelantovog prava na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije zbog proizvoljne primjene važećeg Zakona o prekršajima FBiH kojim je reguliran institut zastare pokretanja i vođenja prekršajnog postupka.

28. Na osnovu člana 59. st. (1) i (2) i člana 62. stav (1) Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud je odlučio kao u dispozitivu ove odluke.

29. Prema članu VI/5. Ustava Bosne i Hercegovine, odluke Ustavnog suda su konačne i obavezujuće.

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Mirsad Ćeman, s. r.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine u Velikom vijeću, u predmetu broj AP 3867/12, rješavajući apelaciju **Nazifa Kaikčije**, na temelju članka VI/3.(b) Ustava Bosne i Hercegovine, članka 57. stavak (2) točka b), članka 59. st. (1) i (2) i članka 62. stavak (1) Pravila Ustavnog suda Bosne i Hercegovine – Prečišćeni tekst ("Službeni glasnik Bosne i Hercegovine" broj 94/14), u sastavu:

Mirsad Ćeman, predsjednik
Mato Tadić, dopredsjednik
Zlatko M. Knežević, dopredsjednik
Valerija Galić, sutkinja
Miodrag Simović, sudac
Seada Palavrić, sutkinja

na sjednici održanoj 27. listopada 2015. godine donio je

ODLUKU O DOPUSTIVOSTI I MERITUMU

Usvaja se apelacija **Nazifa Kaikčije**.

Utvrđuje se povreda prava na pravično suđenje iz članka II/3.(e) Ustava Bosne i Hercegovine i članka 6. stavak 1. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Ukida se Rješenje Kantonalnog suda u Tuzli broj 33-0-Pr 021067 10 Pžp od 3. rujna 2012. godine.

Predmet se vraća Kantonalnom sudu u Tuzli, koji je dužan po hitnom postupku donijeti novu odluku, sukladno članku II/3.(e) Ustava Bosne i Hercegovine i članku 6. stavak 1. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Nalaže se Kantonalnom sudu u Tuzli da, sukladno članku 72. stavak (5) Pravila Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, u roku od tri mjeseca od dana dostavljanja ove odluke, obavijesti Ustavni sud Bosne i Hercegovine o poduzetim mjerama s ciljem izvršenja ove odluke.

Odluku objaviti u "Službenom glasniku Bosne i Hercegovine", "Službenim novinama Federacije Bosne i Hercegovine", "Službenom glasniku Republike Srpske" i "Službenom glasniku Distrikta Brčko Bosne i Hercegovine".

OBRAZLOŽENJE

I. Uvod

1. Nazif Kaikčija (u daljnjem tekstu: apelant) iz Živinica, kojega zastupa Šeho Šehić, odvjetnik iz Živinica, podnio je 6. studenoga 2012. godine apelaciju Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ustavni sud) protiv Rješenja Kantonalnog suda u Tuzli (u daljnjem tekstu: Kantonalni sud) broj 33-0-Pr 021067 10 Pžp od 3. rujna 2012. godine i Rješenja Općinskog suda u Živinicama (u daljnjem tekstu: Općinski sud) broj 033-0-Pr-021067 10 Pr od 30. travnja 2012. godine.

II. Postupak pred Ustavnim sudom

2. Na temelju članka 23. Pravila Ustavnog suda, od Kantonalnog suda, Općinskog suda i Ministarstva unutarnjih poslova Tuzlanskog kantona, Policijska stanica Živinice (u daljnjem tekstu: PS Živinice), zatraženo je 2. rujna 2015. godine da dostave odgovore na apelaciju.

3. Kantonalni sud je dostavio odgovor na apelaciju 14. rujna 2015. godine. Općinski sud i PS Živinice nisu dostavili odgovore u ostavljenom roku koji je istekao 11. rujna 2015. godine.

III. Činjenično stanje

4. Činjenice predmeta koje proizlaze iz apelantovih navoda i dokumenata predočenih Ustavnom sudu mogu se sumirati na sljedeći način.

5. Rješenjem Općinskog suda broj 033-0-Pr-021067 10 Pr od 30. travnja 2012. godine, donesenim u prekršajnom postupku protiv apelanta i Ibrahima Brkića, apelant je proglašen odgovornim da je 30. svibnja 2010. godine, na način preciziran u izreci rješenja, počinio prekršaje iz članka 3. stavak 1. točke 2. i 3. Zakona o javnom redu i miru Tuzlanskog kantona ("Službene novine Tuzlanskog kantona" broj 9/01, u daljnjem tekstu: Zakon o javnom redu). Apelantu je za prekršaj iz članka 3. stavak 1. točka 2. Zakona o javnom redu izrečena novčana kazna u iznosu od 200,00 KM, a za prekršaj iz članka 3. stavak 1. točka 3. Zakona o javnom redu novčana kazna u iznosu od 100,00 KM. Na temelju članka 13. stavak 2. Zakona o prekršajima Federacije BiH ("Službene novine FBiH" broj 31/06, u daljnjem tekstu: Zakon o prekršajima FBiH), apelantu je izrečena jedinstvena novčana kazna u ukupnom iznosu od 210,00 KM, koja se neće izvršiti ako apelant u roku od šest mjeseci ne počinu novi prekršaj. U obrazloženju rješenja navedeno je da je PS Živinice zahtjevom za pokretanje prekršajnog postupka od 10. lipnja 2010. godine apelantu stavila na teret počinjenje prekršaja iz članka 3. stavak 1. točke

2. i 3. Zakona o javnom redu i miru, te da je apelant na usmenome i javnome pretresu održanom 17. veljače i 25. kolovoza 2011. godine negirao odgovornost za prekršaje opisane u zahtjevu, tvrdeći da ih je počinio u samoobrani. Također je navedeno da je Općinski sud u dokaznom postupku izvršio uvid u prekršajnu prijavu, medicinsku dokumentaciju i ostale materijalne dokaze, te saslušao svjedoke B. N., S. R. i E. B. Nakon analize i ocjene svih izvedenih dokaza, Općinski sud je utvrdio da su se u apelantovim radnjama ostvarila obilježja prekršaja iz članka 3. stavak 1. točke 2. i 3. Zakona o javnom redu i miru, te je utvrdio apelantovu prekršajnu odgovornost proglašivši ga krivim za navedene prekršaje za koje mu je i izrekao sankciju, novčanu kaznu u ukupnom iznosu od 210,00 KM, za koju je utvrđeno da se neće izvršiti ako apelant ne počinu novi prekršaj.

6. Kantonalni sud je Rješenjem broj 33-0-Pr 021067 10 Pžp od 3. rujna 2012. godine odbio apelantovu žalbu kao neutemeljenu i potvrdio prvostupanjsko rješenje. U obrazloženju rješenja Kantonalni sud je istakao da je apelant podnio žalbu u kojoj je naveo sve žalbene razloge, ali da se u biti žalio na izrečenu novčanu kaznu, te da je istakao da je prekršaj počinjen 30. svibnja 2010. godine, da je protekao rok od dvije godine, pa je u tom smislu istakao prigovor zastare za vođenje prekršajnog postupka iz čl. 29. i 31. ZOPFBiH, uz prijedlog da se žalba uvaži i postupak obustavi. Kantonalni sud je prvostupanjsko rješenje ispitao u onome dijelu u kojemu se ono pobija žalbom, te je s tim u vezi zaključio da je prvostupanjski sud na utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo, jer su se u apelantovim radnjama stekla sva obilježja prekršaja za koji mu je izrečena sankcija. Naime, Kantonalni sud je zaključio da su neutemeljeni i apelantovi žalbeni navodi kojima ukazuje na to da je nastupila zastara vođenja prekršajnog postupka jer je samo vođenje prekršajnog postupka prekinulo tijekom zastarjelosti postupka. Imajući u vidu navedeno, Kantonalni sud je, sukladno odredbi članka 66, a u vezi s odredbom članka 67. Zakona o prekršajima, odlučio kao u izreci rješenja.

IV. Apelacija

a) Navodi iz apelacije

7. Apelant smatra da su mu pobijanim rješenjima povrijeđeni pravo na pravično suđenje i pravo na imovinu iz članka II/3.(e) i (k) Ustava Bosne i Hercegovine, članka 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (u daljnjem tekstu: Europska konvencija) i članka 1. Protokola broj 1 uz Europsku konvenciju. U biti, apelantovi navodi svode se na povredu materijalno-pravnih odredaba Zakona o prekršajima FBiH, kojima je propisana zastarjelost pokretanja i vođenja prekršajnog postupka. S tim u vezi, apelant je ukazao na odredbe članka 31. stavak 3. navedenog zakona, kojima je propisana apsolutna zastarjelost vođenja prekršajnog postupka. S obzirom na te materijalno-pravne odredbe i vrijeme navodnog počinjenja prekršaja, a to je 30. svibnja 2010. godine, prema apelantovom mišljenju, proizlazi da je prije donošenja odluke Kantonalnog suda od 3. rujna 2012. godine nastupila apsolutna zastarjelost prekršajnog postupka. Stoga, apelant smatra da je rješenje Kantonalnog suda nezakonito, te je predložio da se ukine.

b) Odgovor na apelaciju

8. Kantonalni sud je naveo da u cijelosti ostaje pri navodima i stavovima iznesenim u rješenju koje je doneseno uz pravilnu primjenu materijalnog prava. Kantonalni sud smatra da apelantovi navodi nisu utemeljeni, niti da su prekršena apelantova prava na koja ukazuje apelacijom.

V. Relevantni propisi

9. **Zakon o javnom redu i miru Tuzlanskog kantona** ("Službene novine Tuzlanskog kantona" br. 9/01, 11/01, 11/07 i 14/11) u relevantnom dijelu glasi:

Članak 3. stavak 1. točke 2. i 3.

Prekršaj javnog reda i mira čini:

2. ko na javnom mjestu narušava javni red i mir sudjelovanjem u tuči, zlostavljanjem ili fizičkim napadom na drugog ili ko izazove tuču, odnosno zlostavljanje ili fizički napad na drugog;

3. ko na javnom mjestu narušava javni red i mir naročito drskim ponašanjem, grubim vrijeđanjem druge osobe ili drugim bezobzirnim ponašanjem ugrožava sigurnost građana ili izaziva osjećanje fizičke ugroženosti, uznemirenosti ili negodovanje građana.

Članak 7. točka 2.

Učinitelj će se kazniti:

2. za prekršaj iz članka 3. stavak 1. toč. od 2. do 7. i od 9. do 11. ovog Zakona novčanom kaznom od 100 do 1.000 KM.

10. **Zakon o prekršajima FBiH** ("Službene novine Federacije BiH" broj 31/06) u relevantnom dijelu glasi:

Članak 13.

Stjecaj

Ukoliko okrivljeni, jednom ili više radnji, počini više prekršaja, novčana kazna će biti utvrđena za svaki pojedini prekršaj, a onda će se izreći jedinstvena novčana kazna na temelju tako utvrđenih novčanih kazni.

Izrečena jedinstvena novčana kazna iz stavka 1. ovog članka, mora biti veća od svake pojedine utvrđene novčane kazne, ali ne smije preći zbroj utvrđenih novčanih kazni.

Članak 29. stavak 1.

Zastarjelost pokretanja i vođenja postupka

Prekršajni postupak ne može se pokrenuti niti voditi:

1) za prekršaje za koje je propisana novčana kazna do 3.000,00 KM kad protekne jedna godina od dana kada je prekršaj izvršen;

2) za prekršaje za koje je propisana novčana kazna veća od 3.000,00 KM kad protekne dvije godine od dana kada je prekršaj izvršen;

Članak 31.

Tijek i prekid zastarjelosti

1) Zastarjelost za pokretanje i vođenje prekršajnog postupka počinje od dana kada je prekršaj izvršen, a zastarjelost za izvršenje kazne, odnosno zaštitne mjere od dana pravomoćnosti rješenja kojim je kazna odnosno zaštitna mjera izrečena.

2) Zastarjelost se prekida svakom radnjom tijela mjerodavnog za postupak odnosno za izvršenje, poduzetom radi gonjenja izvršitelja prekršaja, odnosno izvršenja kazne i zaštitne mjere.

3) Svakim prekidom zastarijevanje počinje ponovno teći, ali bez obzira na prekide, zastarjelost u svakom slučaju nastaje kada protekne dva puta onoliko vremena koliko je predviđeno u čl. 29. i 30. ovog Zakona.

Članak 63.

Povrjeda materijalnog propisa o prekršaju

Povrjeda materijalnog propisa o prekršaju postoji ako je taj propis povrijeđen s obzirom:

[...]

3. je li nastupila zastarjelost pokretanja i vođenja prekršajnog postupka ili je stvar već pravomoćno riješena; [...]

VI. Dopustivost

11. Sukladno članku VI/3.(b) Ustava Bosne i Hercegovine, Ustavni sud, također, ima apelacijsku nadležnost u pitanjima koja su sadržana u ovom Ustavu, kada ona postanu predmet spora zbog presude bilo kojega suda u Bosni i Hercegovini.

12. Sukladno članku 18. stavak (1) Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud može razmatrati apelaciju samo ako su protiv presude, odnosno odluke koja se njome pobija, iscrpljeni svi djelotvorni pravni lijekovi mogući prema zakonu i ako se podnese u roku od 60 dana od dana kada je podnositelj apelacije primio odluku o posljednjem djelotvornom pravnom lijeku koji je koristio.

13. U konkretnom slučaju predmet pobijanja apelacijom je Rješenje Kantonalnog suda broj 33-0-Pr 021067 10 Pžp od 3. rujna 2012. godine, protiv kojeg nema drugih djelotvornih pravnih lijekova mogućih prema zakonu. Zatim, pobijano rješenje apelant je primio 15. rujna 2012. godine, a apelacija je podnesena 6. studenog 2012. godine, tj. u roku od 60 dana, kako je propisano člankom 18. stavak (1) Pravila Ustavnog suda. Konačno, apelacija ispunjava i uvjete iz članka 18. st. (3) i (4) Pravila Ustavnog suda jer ne postoji neki formalni razlog zbog kojeg apelacija nije dopustiva, niti je očito (*prima facie*) neutemeljena.

14. Imajući u vidu odredbe članka VI/3.(b) Ustava Bosne i Hercegovine, članka 18. st. (1), (3) i (4) Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud je utvrdio da apelacija ispunjava uvjete u pogledu dopustivosti.

VII. Meritum

15. Apelant pobija navedena rješenja tvrdeći da su mu tim rješenjima povrijeđena prava iz članka II/3.(e) i (k) Ustava Bosne i Hercegovine, članka 6. Europske konvencije i članka 1. Protokola broj 1 uz Europsku konvenciju.

Pravo na pravično suđenje

16. Članak II/3. Ustava Bosne i Hercegovine u relevantnom dijelu glasi:

Sve osobe na teritoriju Bosne i Hercegovine uživaju ljudska prava i temeljne slobode iz ovog članka, stavak 2 što uključuje:

e) *Pravo na pravično saslušanje u građanskim i krivičnim stvarima, i druga prava vezana za krivične postupke.*

17. Članak 6. Europske konvencije u relevantnom dijelu glasi:

1. *Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obveza ili osnovanosti bilo kakve krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred neovisnim i nepristranim, zakonom ustanovljenim sudom. [...]*

18. Ustavni sud, prije svega, ukazuje na to da se u konkretnom slučaju radi o prekršajnom postupku, te da se, s tim u vezi, postavlja pitanje primjenjivosti članka II/3.(e) Ustava Bosne i Hercegovine i članka 6. Europske konvencije, odnosno pitanje radi li se o *kaznenoj* optužbi protiv apelanta, u smislu članka 6. Europske konvencije. Ocjena je li neka optužba *kaznena* u smislu značenja iz članka 6. Europske konvencije daje se na temelju sljedećih kriterija: klasificiranje prema zakonodavstvu, priroda prekršaja i priroda i strogost kazne, koji ne moraju biti kumulativno ispunjeni. Priroda prekršaja uključuje dva potkriterija: obujam prekršene norme i svrhu kazne, koji moraju biti kumulativno ispunjeni da bi se radilo o *kaznenoj* optužbi. Polazeći od do sada usvojene prakse, kao i navedenih kriterija, Ustavni sud zaključuje da se u konkretnom slučaju, s obzirom na obujam prekršene norme i svrhu sankcije, radi o *kaznenoj* optužbi, odnosno da je članak 6. Europske konvencije u konkretnom slučaju primjenjiv (vidi Ustavni sud,

Odluka broj AP 2255/05 od 16. siječnja 2007. godine, objavljena u "Službenom glasniku Bosne i Hercegovine" broj 38/07, točke 21. i 22).

19. U konkretnom slučaju apelant smatra da nije imao pravično suđenje jer su redoviti sudovi u postupku rješavanja prekršajne prijave koja je protiv njega pokrenuta bili dužni postupiti sukladno odredbama čl. 29. i 31. važećeg Zakona o prekršajima FBiH i predmetni postupak, zbog nastupanja zastare vođenja postupka, obustaviti po službenoj dužnosti.

20. Ustavni sud naglašava da je u svojim brojnim odlukama razmatrao slična pravna pitanja u vezi sa zastarjelošću vođenja prekršajnog postupka (vidi Ustavni sud, odluke o dopustivosti i meritumu br. AP 3317/09 od 19. srpnja 2012. godine, AP 3672/09 od 13. studenog 2012. godine i AP 1729/10 od 12. lipnja 2013. godine, dostupne na internetskoj stranici Ustavnog suda www.ustavnisud.ba). Ustavni sud je u tim predmetima utvrdio povredu prava na pravično suđenje iz članka II/3.(e) Ustava Bosne i Hercegovine i članka 6. stavak 1. Europske konvencije u situaciji kada je Kantonalni sud proizvoljno primijenio pozitivnopravne propise, konkretno odredbe kojima su regulirani zastarjelost pokretanja i vođenja prekršajnog postupka, te tijek i prekid zastarjelosti, uključujući i odredbe o apsolutnoj zastari. Apelant u apelaciji ukazuje na pogrešnu primjenu odredaba Zakona o prekršajima FBiH koje se, također, odnose na zastarjelost pokretanja i vođenja prekršajnog postupka.

21. S tim u vezi, Ustavni sud ukazuje na to da je u već citiranoj Odluci broj AP 3672/09 od 13. studenog 2012. godine (vidi Ustavni sud, Odluka o dopustivosti i meritumu, objavljena u "Službenom glasniku BiH" broj 101/12 od 18. prosinca 2012. godine) razmatrao identično činjenično i pravno pitanje, pa se umjesto posebnog obrazloženja ove odluke u pogledu apelantovih žalbenih navoda Ustavni sud poziva na obrazloženje i razloge navedene u toj odluci. Naime, u navedenoj odluci Ustavni sud je naglasio: "Odredbom člana 29. Zakona o prekršajima FBiH utvrđena je zastarjelost pokretanja i vođenja postupka i navedeno da se prekršajni postupak ne može pokrenuti ni voditi za prekršaje za koje je propisana novčana kazna u iznosu do 3.000,00 KM kad prođe jedna godina od dana kada je prekršaj izvršen". Također je naglašeno da su u odredbi članka 31. istoga zakona utvrđeni tijek i prekid zastarjelosti, pa je tako precizirano da zastarjelost za pokretanje i vođenje prekršajnog postupka počinje od dana kada je prekršaj izvršen, a zastarjelost za izvršenje kazne, odnosno zaštitne mjere od dana pravomoćnosti rješenja kojim je kazna, odnosno zaštitna mjera izrečena. Propisano je i da se zastarjelost prekida svakom radnjom tijela ovlaštenog za postupak, odnosno za izvršenje, poduzetom radi gonjenja izvršitelja prekršaja, odnosno izvršenja kazne i zaštitne mjere.

22. S obzirom na sadržaj navedenih odredaba, te dovodeći ih u vezu s konkretnim predmetom, Ustavni sud smatra da je Kantonalni sud, bez obzira na to što je apelant u žalbi ukazao na obustavu postupka i na zastarjelost, kako je navedeno u odgovoru na apelaciju, morao paziti na zastaru postupka predviđenu odredbama čl. 29. i 31. Zakona o prekršajima FBiH. Imajući u vidu konstataciju u pogledu obujma prekršajne norme i svrhe sankcije, te da se, shodno tome, u konkretnome slučaju radi o *kaznenoj* optužbi protiv apelanta, Ustavni sud podsjeća na svoj stav (vidi, *mutatis mutandis*, Ustavni sud, Odluka broj AP 806/08 od 23. rujna 2011. godine, stavak 43), prema kojem drugostupanjski sud ispituje presudu u onom dijelu u kojem se pobija žalbom, ali mora uvijek, po službenoj dužnosti, ispitati je li na štetu optuženog povrijeđen kazneni zakon, a povreda kaznenog zakona postoji ako postoje okolnosti koje isključuju kazneno gonjenje, a osobito je li nastupila zastarjelost kaznenog gonjenja. Iako je u navedenom predmetu Ustavni sud razmatrao

odluke redovitih sudova donesene u kaznenom postupku, Ustavni sud smatra da se navedeni stavovi, s obzirom na stipulaciju i sadržaj Zakona o prekršajima (u kontekstu sličnog sadržaja odredaba članka 313. Zakona o kaznenom postupku i članka 63. Zakona o prekršajima), mogu analogno primijeniti i na predmetni prekršajni postupak.

23. Dovodeći navedene stavove u vezu s činjenicama konkretnog predmeta, Ustavni sud zapaža da je u konkretnom slučaju prekršaj počinjen 30. svibnja 2010. godine, da je prvostupanjsko rješenje doneseno 30. travnja 2012. godine, na koje je apelant izjavio žalbu zbog povrede materijalnog propisa ukazujući na primjenu odredaba o obustavi postupka, a da je povodom žalbe drugostupanjski sud donio rješenje od 3. rujna 2012. godine. Slijedi da je od počinjenja prekršaja do donošenja odluke Kantonalnog suda o žalbi proteklo više od dvije godine. S obzirom na to da je za prekršaje za koje je apelant proglašen krivim iz članka 3. stavak 1. točke 2. i 3. Zakona o javnom redu i miru Tuzlanskog kantona zapriječena kazna od 100 KM do 1.000 KM, očito je da je u okolnostima konkretnog slučaja, imajući u vidu odredbu članka 31. stavak 3. Zakona o prekršajima FBiH, kojom je propisano da, bez obzira na prekide, zastarjelost u svakom slučaju nastaje kada protekne dva puta onoliko vremena koliko je predviđeno u čl. 29. i 30. tog Zakona, u vezi s člankom 29. stavak 1. točka 1. Zakona o prekršajima FBiH, nastupila apsolutna zastara vođenja predmetnog prekršajnog postupka. Zbog toga, Ustavni sud smatra da je apelacija utemeljena, osobito imajući u vidu da je apelant u žalbi eksplicitno ukazao na zastarjelost vođenja prekršajnog postupka.

24. Imajući u vidu navedeno, te podržavajući vlastitu praksu (*ibid.*, AP 3672/09), Ustavni sud smatra da se razlozi navedeni u toj odluci u cijelosti odnose i na ovu odluku, te je zbog istih razloga zaključio da se način na koji je Kantonalni sud tumačio pozitivnopravne propise može smatrati proizvoljnim i da predstavlja kršenje apelantovog prava na pravičan postupak.

25. Imajući u vidu navedene razloge, Ustavni sud zaključuje da je Kantonalni sud proizvoljnom primjenom pozitivnopravnih propisa prekršio apelantovo pravo na pravično suđenje iz članka II/3.(e) Ustava Bosne i Hercegovine i članka 6. stavak 1. Europske konvencije.

Ostali navodi

26. S obzirom na zaključke o povredi prava iz članka 6. stavak 1. Europske konvencije, Ustavni sud smatra da nema potrebe posebno ispitivati i navode o povredi prava na imovinu iz članka II/3.(k) Ustava Bosne i Hercegovine i članka 1. Protokola broj 1 uz Europsku konvenciju.

VIII. Zaključak

27. Ustavni sud zaključuje da postoji kršenje apelantovog prava na pravično suđenje iz članka II/3.(e) Ustava Bosne i Hercegovine i članka 6. stavak 1. Europske konvencije zbog proizvoljne primjene važećeg Zakona o prekršajima FBiH kojim je reguliran institut zastare pokretanja i vođenja prekršajnog postupka.

28. Na temelju članka 59. st. (1) i (2) i članka 62. stavak (1) Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud je odlučio kao u dispozitivu ove odluke.

29. Prema članku VI/5. Ustava Bosne i Hercegovine, odluke Ustavnog suda su konačne i obvezujuće.

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Mirsad Čeman, v. r.

САДРЖАЈ

**УСТАВНИ СУД
БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ**

1163 Одлука број АП 3867/12 (српски језик)

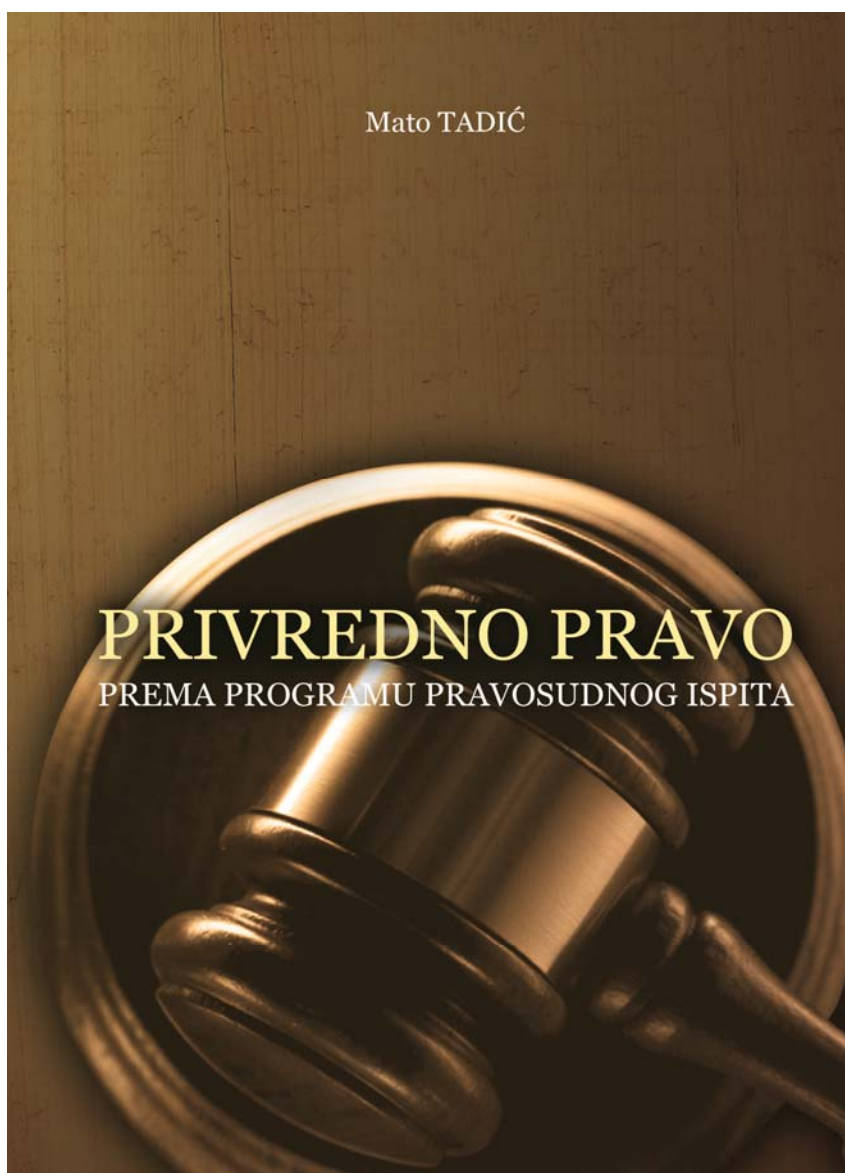
1

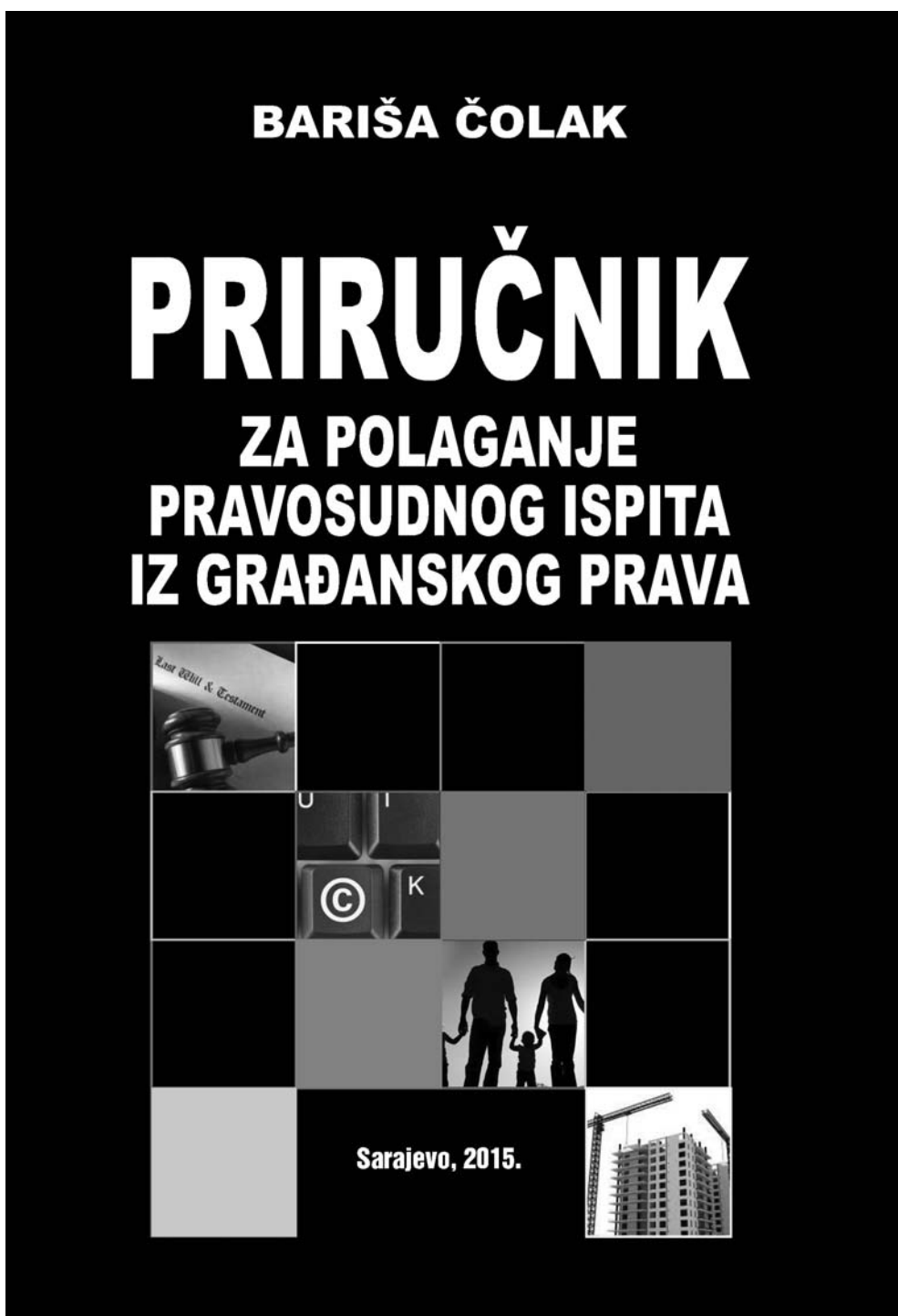
Odluka broj AP 3867/12 (bosanski jezik)

Odluka broj AP 3867/12 (hrvatski jezik)

4

7

Издавач: Овлаштена служба Дома народа Парламентарне скупштине Босне и Херцеговине, Трг БиХ 1, Сарајево - За издавача: секретар Дома народа Парламентарне скупштине Босне и Херцеговине Бојан Нинковић - Припрема и дистрибуција: ЈП НИО Службени лист БиХ Сарајево, Џемала Биједића 39/III - Директор: Драган Прусина - Телефони: Централна: 722-030 - Директор: 722-061 - Претплата: 722-054, факс: 722-071 - Огласни одјел: 722-049, 722-050, факс: 722-074 - Служба за правне и опште послове: 722-051 - Рачуноводство: 722-044, 722-046 - Комерцијала: 722-042 - Претплата се утврђује полугодишње, а уплата се врши УНАПРИЈЕД у корист рачуна: UNICREDIT BANK д.д. 338-320-22000052-11, ВАКУФСКА БАНКА д.д. Сарајево 160-200-00005746-51, НУРО-ALPE-ADRIA-BANK А.Д. Бања Лука, филијала Брчко 552-000-00000017-12, RAIFFEISEN BANK д.д. БиХ Сарајево 161-000- 00071700-57 - Штампана: ГИК "ОКО" д. д. Сарајево - За штампању: Мевлудин Хамзић - Рекламације за непримљене бројеве примају се 20 дана од изласка гласила.

"Службени гласник БиХ" је уписан у евиденцију јавних гласила под редним бројем 731. Упис у судски регистар код Кантоналног суда у Сарајеву, број УФ/Л - 2168/97 од 10.07.1997. године. - Идентификацијски број 4200226120002. - Порезни број 01071019. - ПДВ број 200226120002. Молимо претплатнике да обавезно доставе свој ПДВ број ради издавања пореске фактуре. Претплата за II полугодиште 2015. за "Службени гласник БиХ" и "Међународне уговоре" 120,00 КМ, "Службене новине Федерације БиХ" 110,00 КМ.

Web издање: <http://www.sluzbenilist.ba> - годишња претплата 200,00 КМ